

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 483/2022
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић адвокат из ..., против туженог Института за лечење и рехабилитацију „Нишка Бања“ из Ниша, чији је пуномоћник Ирена Стојадиновић адвокат из ..., ради утврђења злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1719/2021 од 15.10.2021. године, у седници већа одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1719/2021 од 15.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П1 14/20 од 15.01.2021. године, у првом ставу изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду тако што га је одговорно лице послодавца – директор туженог др Марина Дељанин Илић у континуитету, посебно дана 05.07, 11.07. и 29.07.2016. године злостављала на раду, јер се на јутарњим колегијумима – рапортима понашала на недоличан, ниподаштавајући и игнорантски начин према њему, није му одговарала на постављана питања која су се тичала организације посла због недовољног броја лекара на одељењу на коме је запослен, забранила му да поставља питања и онемогућила га да изнесе своје мишљење, када би постављао питања био прекидан и ућуткиван и изопштен из рада колегијума; што му је послодавац – директор туженог др Марина Дељанина Илић говорила да себи придаје већи значај него што га има, а да је њено понашање такво било једино према тужиоцу; што је тужилац неоправдано и намерно онемогућаван да износи своје мишљење, неоправдано прекидан у говору и што се према тужиоцу др Марина Дељанин понашала на начин који је доводио до нарушавања личног угледа тужиоца, као што је понижавање тужиоца деградирајућим речима, чиме је тужени извршио злостављање на раду према тужиоцу, док је одбијен као неоснован захтев тужиоца да се утврди да је претрпео злостављање на раду јер је услед напред изнетог био приморан да ради сам послове за које је по систематизацији прописано да их обавља више лица. У другом ставу изреке наложено је туженом да тужиоца заштити од злостављања на раду тако што ће

забранити вршење понашања које представља злостављање на раду и забранити даље вршење злостављања односно понављање злостављања. У трећем ставу изреке наложено је туженом објављивање пресуде у јавном гласилу „Народне новине“ из Ниша на терет и трошак туженог. У четвртном ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 365.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1719/2021 од 15.10.2021. године, у првом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу првог става изреке, другом и четвртном ставу изреке. У другом ставу изреке преиначена је првостепена пресуда у трећем ставу изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се наложи туженој објављивање пресуде у јавном гласилу „Народне новине“ из Ниша на терет и рачун туженог.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору ради утврђења злостављања на раду поднета је 26.07.2016. године.

Чланом 29. Закона о спречавању злостављања на раду ("Службени гласник РС" бр. 36/2010), прописана је судска заштита у спору ове врсте (активна и пасивна легитимација), а према ставу 4. истог члана, спор из става 1. и 2. овог члана је радни спор. Према ставу 5, ако тим законом нису предвиђена посебна правила, у спору ове врсте сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према члану 403. став 3. овог закона, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, Законом о спречавању злостављања на раду нису прописана посебна правила о дозвољености ревизије, због чега се сходно примењује одредба о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, јер спор о утврђењу злостављања на раду представља радни спор. У овом случају, не ради се о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, а у тужби је вредност предмета спора означена износом од 200.000,00 динара, што не прелази динарску противвредност

40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић